

Sygn. akt I C 2897/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Katarzyna Latała
Protokolant:	prac. biurowy Justyna Stępień

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2018 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa L. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.

przeciwko R. G.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od L. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K. na rzecz R. G. kwotę 4 428 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej R. G. z urzędu.

SSO Katarzyna Latała

Sygn. akt I C 2897/16

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 19 maja 2016 r. do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie L. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od R. G. kwoty 75 752,02 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powód wskazała, iż w dniu 1 marca (...). pozwany zawarł z Bankiem (...) S.A. w W. umowę bankową o numerze (...), na podstawie której otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie, jednakże nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna z kwotą odsetek umownych w dniu 31 lipca 2013 r. Powód wskazał, iż nabył wierzytelność na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 17 września 2015 r., a na dochodzoną pozwem kwotę składają się: kwota 33 682,14 zł należności głównej, kwota 29 908,11 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela, kwota 9 910,14 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela, kwota 968,94 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez powoda za okres od dnia 18

września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz kwota 1 282,69 zł tytułem odsetek umownych naliczonych za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 18 maja 2016 r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 sierpnia 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W ustawowym terminie pozwany R. G. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

Postanowieniem z dnia 5 września 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Kielcach.

W piśmie procesowym z dnia 9 listopada 2016 r. (k. 20) strona powodowa wskazała, iż w uzasadnieniu pozwu omyłkowo wskazano, że umowa bankowa z dnia 1 marca 2007 r. miała numer (...) i błędny numer umowy wskazany jest również w załącznikach do umowy cesji, jednakże jak wynika z numeru umowy widniejącego na jej wstępie oraz w wykazach wierzytelności, powód w sposób niebudzący wątpliwości dochodzi od pozwanego zapłaty należności z tytułu umowy bankowej o numerze (...).

W piśmie procesowym z dnia 20 lutego 2017 r. (k. 76 - 77) strona powodowa odnosząc się do zarzutu przedawnienia podniosła, iż pierwotny wierzyciel doprowadził do przerwania biegu terminu przedawnienia kierując do sądu wnioski o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu a następnie wniósł o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które to postępowanie zostało zakończone postanowieniem o umorzeniu postępowania z dnia 4 czerwca 2014 r. po którego uprawomocnieniu się bieg terminu przedawnienia rozpoczął się od nowa, zaś po nabyciu wierzytelności przez powoda bieg terminu przedawnienia został przerwany przez wytoczenie w dniu 19 maja 2016 r. powództwa, a zatem zarzut przedawnienia jest chybiony.

W piśmie procesowym z dnia 31 października 2018 r. (k. 233) pozwany zarzucił brak legitymacji czynnej po stronie powoda wskazując, że na rzecz powoda została przelana wierzytelność z umowy numer (...) i o roszczenia z takiej umowy wystąpiono w pozwie, tymczasem umowa bankowa zawarta przez pozwanego z Bankiem (...) miała numer (...), co oznacza, iż powód wystąpił z roszczeniem nieznanym pozwanemu. Nadto pozwany podniósł, że roszczenie powoda przedawniło się z dniem 4 czerwca 2017 r., po 3 latach od umorzenia postępowania egzekucyjnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 marca 2007 r. R. G. zawarł z Bankiem (...) S.A. w W. umowę szybkiej pożyczki nr (...) na łączną kwotę 68 337,36 zł. Pożyczka miała być spłacana w miesięcznych ratach, począwszy od dnia 7 kwietnia 2007 r., okres spłaty pożyczki wynosił 50 miesięcy, zaś wysokość raty 1 811,66 zł, za wyjątkiem ostatniej raty, która miała być ratą wyrównującą.

W dniu 24 listopada 2008 r. Bank (...) S.A. i pozwany zawarli aneks do umowy szybkiej pożyczki z dnia 1 marca 2007 r., zgodnie z którym spłata zadłużenia z tytułu przedmiotowej umowy została zawieszona do stycznia 2009 r., zaś pozwany zobowiązał się spłacić pożyczkę wraz z odsetkami w 31 ratach i 32. racie wyrównującej, począwszy od dnia 25 stycznia 2009 r. do dnia 25 sierpnia 2011 r.

W dniu 15 czerwca 2009 r. pozwany oraz Bank (...) podpisali umowę, w której zgodnie oświadczyli, iż rozwiązują umowę pożyczki nr (...) z dnia 1 marca 2007 r. na mocy porozumienia stron, w związku z czym całość zobowiązania z tytułu tej umowy staje się z dniem podpisania umowy w całości wymagalna i podlega natychmiastowej spłacie oraz wynosi 53 316,68 zł.

W dniu 22 czerwca 2010 r. Bank (...) sporządził pismo, w którym powołując się na § 7 ust. 1 ugody wypowiedział pozwanemu umowę ugody/pożyczki w rachunku nr (...) w terminie 30 dni od doręczenia wypowiedzenia wskazując, że na dzień wystawienia pisma zadłużenie wynosi 57 163,03 zł.

W dniu 21 września 2012 r. Bank (...) oraz pozwany podpisali umowę, w której zgodnie oświadczyli, że rozwiązują umowę pożyczki nr (...) z dnia 1 marca 2007 r. zaewidencjonowaną na rachunku nr (...) na mocy porozumienia stron, a zadłużenie na dzień 21 września 2012 r. wynosi 61 799,46 zł, w tym: należność główna 35 932,14 zł, odsetki umowne 25 812,18 zł, odsetki przeterminowane 55,14 zł. Nadto Bank i pozwany postanowili, że w związku z rozwiązaniem umowy całość w/w zobowiązania jest w całości wymagalna i podlega natychmiastowej spłacie.

W dniu 21 września 2012 r. Bank (...) i pozwany podpisali jednocześnie umowę ugody nr DDN – WDD – ZKD/5729/2012 dotyczącą warunków spłaty zadłużenia pozwanego z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 1 marca 2007 r. ewidencjonowanej na rachunku nr (...). Zgodnie z treścią ugody zadłużenie w kwocie 61 799,46 zł miało zostać spłacone w 92 miesięcznych ratach, do 30 dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia 30 września 2012 r. do dnia 30 kwietnia 2020 r. § 7 umowy ugody stanowił, że Bank jest upoważniony do wypowiedzenia ugody w przypadku minimum 14 – dniowego opóźnienia w spłacie rat, termin wypowiedzenia wynosił 7 dni od daty doręczenia wypowiedzenia. § 9 ugody stanowił, że ugoda wchodzi w życie z dniem podpisania, z mocą obowiązującą od dnia 21 września 2012 r, pod warunkiem dokonania przez dłużnika najpóźniej w dniu podpisania ugody wpłaty kwoty uwiarygadniającej wskazanej przez Bank.

W dniu 26 września 2012 r. Bank (...) sporządził pismo, w którym powołując się na § 7 ust. 1 ugody (...) wypowiedział pozwanemu umowę nr (...) z terminem wypowiedzenia 30 dni od daty doręczenia wypowiedzenia wskazując jednocześnie, iż zadłużenie z tytułu umowy wynosi 61 872,41 zł, w tym zadłużenie przeterminowane w kwocie 2 177,89 zł. Jednocześnie Bank wskazał, iż skutki wypowiedzenia ustaną pod warunkiem rozwiązującym w przypadku dokonania przez pozwanego w terminie do dnia upływu terminu wypowiedzenia spłaty zadłużenia przeterminowanego, w tym nowo zapadłych rat.

W dniu 6 czerwca 2013 r. Bank (...) sporządził pismo, w którym powołując się na § 7 ugody wypowiedział pozwanemu umowę kredytu/pożyczki/ugody nr rachunku (...) w terminie 30 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia wskazując, iż zadłużenie na dzień sporządzenia pisma wynosi 62 960 zł, w tym zadłużenie przeterminowane 1 846,78 zł. Bank wskazał przy tym, iż skutki wypowiedzenia ustaną pod warunkiem rozwiązującym w przypadku dokonania przez pozwanego w terminie do dnia upływu terminu wypowiedzenia spłaty zadłużenia przeterminowanego, w tym nowo zapadłych rat.

W dniu 28 sierpnia 2013 r. Bank (...) S.A. w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) w stosunku do R. G., w którym stwierdził, że zobowiązanie pozwanego wynika z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 1 marca 2007 r., której warunki spłaty regulowała umowa ugody nr DDN – WDD – KZD/5729/2012 z dnia 2 października 2012 r., zaś zadłużenie pozwanego na dzień wystawienia tytułu jest wymagalne i wynosi łącznie 64 092,51 zł, w tym: 33 682,14 zł tytułem należności głównej, 29 908,11 zł tytułem odsetek umownych od należności głównej za okres od 21 września 2012 r. do 30 lipca 2013 r. oraz 502,26 zł tytułem odsetek przeterminowanych naliczonych od należności głównej za okres od 28 lutego 2013 r. do 27 sierpnia 2013 r.

Postanowieniem z dnia 16 września 2013 r, Sąd Rejonowy w Kielcach w sprawie VII Co 791/13 nadał w/w bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności do kwoty 154 498,65 zł. Na podstawie przedmiotowego tytułu wykonawczego Bank (...) złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie M. Ż. pod sygnaturą Km 54196/13. Postępowanie to zostało umorzone przez Komornika postanowieniem z dnia 4 czerwca 2014 r. na podstawie art. 824 § 1 pkt. 3 k.p.c.

dowód:

- umowa szybkiej pożyczki z dnia 1 marca 2007 r. k. 60 - 62
- aneks z dnia 24 listopada 2008 r. k. 81 – 82
- rozwiązanie umowy z dnia 15 czerwca 2009 r. k. 83

- pismo Banku (...) z dnia 7 czerwca 2010 r. k. 84
- rozwiązanie umowy z dnia 21 września 2012 k. 85
- umowa ugody z dnia 21 września 2012 r. k. 101 – 102
- pismo Banku (...) z dnia 26 września 2012 r. k. 86
- pismo Banku (...) z dnia 6 czerwca 2013 r. k. 87
- bankowy tytuł egzekucyjny k. 78
- postanowienie Sądu Rejonowego w Kielcach k. 79
- postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie M. Ż. z dnia 4 czerwca 2014 r. k. 80.

W dniu 17 września 2015 r. Bank (...) S.A. w W. sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych banku w którym stwierdził, że w księgach rachunkowych banku figuruje wymagalne zadłużenie R. G. wynikające z umowy pożyczki nr (...) z dnia 1 marca 2007 r., które według stanu na dzień 15 września 2015 r. wynosi 73 50,39 zł, w tym: 33 682,14 zł tytułem należności głównej, 39 818,25 zł tytułem odsetek umownych oraz odsetek przeterminowanych naliczonych do dnia 14 września 2015 r.

Umową z dnia 17 września 2015 r. Bank (...) S.A. w W. zbył na rzecz (...) Finanse I (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K. (obecnie L. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K.) pakiet wierzytelności banku określonych w liście wierzytelności – załączniku nr 1 do umowy. W załączniku nr 1 do umowy po pozycję 5642 ujawniona została wierzytelność w stosunku do dłużnika ID klienta (...), ID wierzytelności (...) z tytułu umowy pożyczki na kwoty: 33 682,14 zł należności głównej na dzień 15 września 2015 r., 29 908,11 zł odsetek umownych na 15 września 2015 r, oraz 9 910,14 zł odsetek karnych na 15 września 2015 r.

W załączniku nr 1a do umowy cesji wskazano, że dłużnikiem o numerze ID (...) jest R. G. s. Z. i D. z domu B., PESEL (...), ur. (...), zam. Białe Zagłębie 3/43, Osiedle (...) (...)-(...) S..

W załączniku nr 1b do umowy cesji wskazano, że wierzytelność wynika z umowy o kredyt gotówkowy nr (...) z dnia 1 marca 2007 r. na pierwotną kwotę 68 337,36 zł, wymagalny z dniem 31 lipca 2013 r. i objęty bankowym tytułem egzekucyjnym z dnia 28 sierpnia 2013 r., któremu w dniu 2 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Kielcach w sprawie VII Co 791/13 nadał klauzulę wykonalności.

W załączniku nr 1c do umowy cesji wskazano, że postępowanie egzekucyjne na podstawie w/w tytułu wykonawczego prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie M. Ż. w sprawie Km 54196/13, a egzekucja została wszczęta w dniu 7 października 2013 r. i zakończona w dniu 6 czerwca 2014 r. Powód zapłacił Bankowi (...) cenę za nabywane wierzytelności.

Pismami z dnia 30 września 2015 r. powód zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności i wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 73 620,35 zł według stanu na dzień 30 września 2015 r., w tym kwoty 33 682,14 zł tytułem kapitału i 39 938,21 zł tytułem odsetek.

dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych banku k. 88
- umowa cesji wierzytelności k. 32 – 43
- załącznik nr 1 k. 44 – 47

- załącznik nr 1a k. 48 – 51
- załącznik nr 1b k. 52 – 55
- załącznik nr 1c k. 56 – 59
- pełnomocnictwa i odpisy z KRS k. 105 – 132
- oświadczenie Banku (...) k. 89
- pisma powoda k. 63 – 64.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dowodów z dokumentów, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony w toku niniejszego postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo L. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K. przeciwko R. G. nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu pozwanego, iż strona powodowa nie wykazała, że przysługuje jej legitymacja procesowa czynna w niniejszej sprawie, nadto zaś występuje ona z roszczeniem z umowy nieznannej pozwanemu i oznaczonej numerem (...) wskazać należy, iż powództwo w sprawie zostało oddalone, jednakże z innych przyczyn.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dowodów z dokumentów wskazuje bowiem jednoznacznie, iż powód skutecznie nabył od Banku (...) S.A wierzytelność w stosunku do pozwanego R. G.. Co prawda bowiem jako stroną umowy wierzytelności wskazano (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K., jednakże jest to poprzednia nazwa L. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K..

Odnosnie zaś zarzutu pozwanego co do dochodzenia przez powoda należności z tytułu umowy nr (...), podczas gdy zawarł on z Bankiem (...) umowę numer (...) wskazać należy, iż wątpliwości co do numeru umowy, na podstawie której powód dochodzi swojego roszczenia zostały w wystarczający sposób przez powoda wyjaśnione przedłożonymi dokumentami. Istotnie, w pozwie powód posługiwał się numerem umowy (...), podczas gdy pozwany w dniu 1 marca 2007 r. zawarł z Bankiem (...) umowę pożyczki nr umowy pożyczki nr (...) z dnia 1 marca 2007 r. Zauważyć jednakże należy, iż numer (...) pojawia się również z niektórych dokumentach bankowych. Nadto nie może być wątpliwości, jaka wierzytelność w stosunku do pozwanego nabyła strona powodowa, to jest że nabyła ona wierzytelność z tytułu umowy z dnia 1 marca 2007 r. nr (...), albowiem wierzytelność ta w umowie cesji była identyfikowana nie tylko przez numer umowy, ale i przez inne dane, to jest datę wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, sygnaturę sprawy o nadanie klauzuli wykonalności temu tytułowi i Sąd, który sprawę rozpoznawał oraz Komornika, który prowadził postępowanie egzekucyjne. W załączniku nr 1b do umowy cesji wskazano zaś, że wierzytelność w stosunku do pozwanego wynika z umowy o kredyt gotówkowy nr (...) z dnia 1 marca 2007 r. na pierwotną kwotę 68 337,36 zł, wymagalny z dniem 31 lipca 2013 r. i objęty bankowym tytułem egzekucyjnym z dnia 28 sierpnia 2013 r., któremu w dniu 2 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Kielcach w sprawie VII Co 791/13 nadał klauzulę wykonalności, zaś w załączniku nr 1c do umowy cesji wskazano, że postępowanie egzekucyjne na podstawie w/w tytułu wykonawczego prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie M. Ż. w sprawie Km 54196/13, a egzekucja została wszczęta w dniu 7 października 2013 r. i zakończona w dniu 6 czerwca 2014 r.

Nie ulega zaś wątpliwości, iż bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności w sprawie VII Co 791/13 Sądu Rejonowego w Kielcach dotyczył wierzytelności Banku (...) z tytułu pożyczki z dnia 1 marca 2007 r. nr (...).

Powyższe nie oznacza jednakże, iż niniejsze powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Powód w niniejszej sprawie w zakresie wysokości dochodzonego przez siebie roszczenia, a przede wszystkim jego wymagalności, opierał się bowiem

na bankowym tytule egzekucyjnym nr (...) z dnia 28 sierpnia 2013 r. wystawionym przez (...) Bank S.A. w W. Podkreślić jednakże należy, iż zgodnie z art. 95 ust. 1a ustawy z 1997 r. - Prawo bankowe, w brzmieniu obowiązującym od dnia 20 lipca 2013 r., a wprowadzonym ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2013.777), w postępowaniu cywilnym nie obowiązuje moc prawna dokumentów urzędowych, o których mowa w art. 95 ust. 1 ustawy z 1997 r. - Prawo bankowe. Skoro zaś bankowy tytuł egzekucyjny jest niczym innym, jak tytułem egzekucyjnym wystawionym w oparciu o dokumenty przewidziane w tym przepisie, stanowiąc ich formalną emanację, to tym samym brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, aby treść bankowego tytułu egzekucyjnego korzystać mogła z waloru dowodowego, przewidzianego w art. 244 k.p.c. W znaczeniu materialnym stanowi on przecież wyciąg z ksiąg banku, a zatem dokument przewidziany w art. 95 ust. 1 ustawy z 1997 r. - Prawo bankowe; nadto zaś przepis art. 96 ustawy z 1997 r. - Prawo bankowe, stanowiący podstawę wystawiania przez banki bankowych tytułów egzekucyjnych, utracił moc obowiązującą z dniem 27 listopada 2015 r., co oznacza to, że w ogóle - co do zasady - nie może być mowy o tym, aby bankowy tytuł egzekucyjny mógł po tej dacie stanowić dowód o tego rodzaju znaczeniu, (zob.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 sierpnia 2016 r., sygn. I ACa 234/16, LEX nr 2137103), nawet w sytuacji, gdy została mu nadana przez Sąd klauzula wykonalności (zob. uzasadnienie w/w wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie).

Powyższe zaś oznacza, że przedłożony przez powoda bankowy tytuł egzekucyjny wystawiony przez poprzedniego wierzyciela Bank (...) S.A. w W. nie może stanowić wyłącznego dowodu w sprawie na okoliczność wysokości dochodzonej wierzytelności oraz jej wymagalności. Co prawda wysokość dochodzonej wierzytelności pozwany nie kwestionował, to jednakże powyższe rozważania mają decydujące znaczenie w zakresie wskazanej w bankowym tytule egzekucyjnym daty wymagalności roszczenia w stosunku do pozwanego, a to wobec podnoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia.

W przedłożonym w niniejszej sprawie bankowym tytule egzekucyjnym z dnia 28 sierpnia 2013 r. (k. 78) Bank (...) wskazał, że roszczenie objęte bte na dzień wystawienia tytułu jest w pełni wymagalne; Bank nie określił przy tym dokładnej daty wymagalności roszczenia. Dokładna data wymagalności roszczenia nie została również określona przez Bank we wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bte (k. 2 akt VII co 791/13 Sądu Rejonowego w Kielcach), w którym to wniosku Bank wskazał, że jego roszczenie wobec R. G. jest w pełni wymagalne, a umowa została wypowiedziana pismem z dnia 6 czerwca 2013 r.

Zdaniem jednakże Sądu dokumenty przedłożone przez stronę powodową w niniejszej sprawie rodzą poważne wątpliwości do tego, kiedy w istocie roszczenie wobec pozwanego stało się wymagalne (w szczególności czy nastąpiło to dopiero po dniu 6 czerwca 2013 r., kiedy to bank miał wypowiedzieć pozwanemu umowę), co ma istotne znaczenie dla zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwanego, albowiem istotnie, gdyby roszczenie stało się wymagalne dopiero po dniu 6 czerwca 2013 r., to nie byłoby ono przedawnione z uwagi na przerwanie biegu terminu przedawnienia na skutek złożenia pozwu w niniejszej sprawie w dniu 19 maja 2016 r., a więc przed upływem trzyletniego terminu.

Jak bowiem wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, po zawarciu w dniu 1 marca 2007 r. przez pozwanego i Bank (...) S.A umowy pożyczki, umowa ta była aneksowana, rozwiązywana za porozumieniem stron, wypowiedzana, pozwany i Bank zawierali również ugodę.

I tak w dniu 24 listopada 2008 r. Bank (...) S.A i pozwany zawarli aneks do umowy szybkiej pożyczki z dnia 1 marca 2007 r., a następnie w dniu 15 czerwca 2009 r. pozwany oraz Bank (...) podpisali umowę, w której zgodnie oświadczyli, iż rozwiązują umowę pożyczki nr (...) z dnia 1 marca 2007 r. na mocy porozumienia stron, w związku z czym całość zobowiązania z tytułu tej umowy staje się z dniem podpisania umowy w całości wymagalna. Z kolei z pisma Banku (...) S.A z dnia 22 czerwca 2010 r. wynika, że Bank powołując się na § 7 ust. 1 ugody wypowiedział pozwanemu umowę ugody/pożyczki w rachunku nr (...) w terminie 30 dni od doręczenia wypowiedzenia. P. przy tym należy, iż w niniejszej sprawie nie przedłożone zostały żadne dokumenty, z których wynikałoby, że pomiędzy rozwiązaniem umowy pożyczki w dniu 15 czerwca 2009 r. a pismem Banku z dnia 22 czerwca 2010 r., strony umowy pożyczki podpisały jakąkolwiek ugodę dotyczącą jej spłaty.

Następnie w dniu 21 września 2012 r. Bank (...) oraz pozwany podpisali umowę, w której po raz kolejny zgodnie oświadczyli, że rozwiązują umowę pożyczki nr (...) z dnia 1 marca 2007 r. na mocy porozumienia stron, a zadłużenie na dzień 21 września 2012 r. wynosi 61 799,46 zł oraz że w związku z rozwiązaniem umowy całość w/w zobowiązania jest w całości wymagalna i podlega natychmiastowej spłacie. Co prawda w tym samym dniu Bank i pozwany podpisali umowę ugody nr DDN – WDD – ZKD/5729/2012 dotyczącą warunków spłaty zadłużenia pozwanego z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 1 marca 2007 r. § 9 ugody stanowił przy tym, że ugoda wchodzi w życie z dniem podpisania, z mocą obowiązującą od dnia 21 września 2012 r, pod warunkiem dokonania przez dłużnika najpóźniej w dniu podpisania ugody wpłaty kwoty uwiarygadniającej wskazanej przez Bank.

Już 5 dni po podpisaniu tejże ugody, pismem z dnia 26 września 2012 r. Bank (...) powołując się na § 7 ust. 1 ugody (...) wypowiedział pozwanemu umowę z terminem wypowiedzenia 30 dni od daty doręczenia wypowiedzenia wskazując jednocześnie, iż zadłużenie z tytułu umowy wynosi 61 872,41 zł. Co prawda więc Bank powołał się w przedmiotowym piśmie na inny numer ugody, jednakże podkreślić należy, iż wypowiedzenie to nastąpiło po zawarciu ugody w dniu 21 września 2012 r. i dotyczyło tej samej pożyczki, strona powodowa w niniejszej sprawie nie wykazała zaś, by pozwany i Bank zawarli inną ugodę, niż tą w dniu 21 września 2012 r, a która to inna ugoda miałaby podlegać wypowiedzeniu. Nadto wyraźnie podkreślić należy, iż wypowiedzenie z dnia 26 września 2012 r. nigdy nie zostało przez Bank (...) odwołane (a w każdym razie powód nie udowodnił, by do takiego odwołania wypowiedzenia doszło, bądź też by bank przyjął, że wypowiedzenie jest nieskuteczne na skutek dokonania spłaty zadłużenia przeterminowanego przez pozwanego). Pozwany w toku niniejszego postępowania nie kwestionował zaś, że otrzymał pismo Banku z dnia 26 września 2012 r. Powyższe pozwała zdaniem Sądu na przyjęcie, iż należności obciążające pozwanego z tytułu umowy z dnia 1 marca 2007 r. stały się w całości wymagalne (z uwzględnieniem czasu potrzebnego na obrót korespondencji, nawet przy jej awizowaniu) w październiku – listopadzie 2012 r.

W takiej więc sytuacji zasadnym jest podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia. Co prawda bowiem poprzedni wierzyciel pozwanego wszczął wobec pozwanego postępowanie egzekucyjne, aktualnie ugruntowany jest już jednakże w orzecznictwie pogląd (który Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela), iż nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, OSNC 2017/5/55; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2017 r., V CSK 493/16, LEX nr 2332329; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2017 r., III CZP 17/17, OSNC 2018/3/25).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Pozwany w niniejszej sprawie reprezentowani był przez pełnomocnika w osobie adwokata ustanowionego z urzędu, którego wynagrodzenie nie zostało przez nich uiszczzone w żadnej części. Koszty zaś nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu są elementem kosztów procesu i podlegają rozliczeniu według zasad obowiązujących przy zwrocie tych kosztów, jeśli kosztami procesu w sprawie cywilnej zostaje obciążony przeciwnik procesowy strony korzystającej z nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, koszty tej pomocy zasądza się nie od Skarbu Państwa, lecz od przeciwnika procesowego na rzecz strony korzystającej z udzielonej pomocy (art. 122 § 1 k.p.c. i § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, a stosowanego w niniejszej sprawie z uwagi na fakt jego obowiązywania w dacie wniesienia pozwu (§ 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu).

Skoro zatem strona powodowa przegrała sprawę w całości, winna zatem zwrócić na rzecz pozwanego koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej mu przez adwokata K. K. z urzędu.

Zgodnie zaś z treścią § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu opłatę

ustala się w wysokości określonej w rozdziałach 2-4, przy czym nie może ona przekraczać wartości przedmiotu sprawy. Zgodnie zaś z § 8 pkt 6 rozporządzenia opłata przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 50 000 zł do 200 000 zł wynosi 3 600 zł; kwotę tę na podstawie § 4 ust. 3 rozporządzenia podwyższono o kwotę należnego podatku VAT.

Odnosząc się do wniosku pełnomocnika pozwanego (k. 233) o przyznanie kosztów zastępstwa w podwójnej wysokości z uwagi na fakt, iż pełnomocnik dwukrotnie rozmawiał z pozwanym, dwa razy zapoznawał się z aktami (łącznie przez 2 godziny) oraz sporządził pismo procesowe (1 godzina) to wskazać należy, iż wniosek taki nie zasługiwał na uwzględnienie. Zgodnie bowiem z treścią § 4 ust. 2 rozporządzenia, ustalenie opłaty w wysokości wyższej niż określona w ust. 1, a nieprzekraczającej 150% opłat określonych w rozdziałach 2-4, następuje z uwzględnieniem:

1) nakładu pracy adwokata, w szczególności czasu poświęconego na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczby stawieństw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjętych w sprawie, w tym czynności podjętych w celu polubownego rozwiązania sporu, również przed wniesieniem pozwu;

2) wartości przedmiotu sprawy;

3) wkładu adwokata w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych, jak również do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie;

4) stopnia zawilości sprawy, w szczególności trybu i czasu prowadzenia sprawy, obszerności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego lub biegłych sądowych, dowodu z zeznań świadków, dowodu z dokumentów o znacznym stopniu skomplikowania i obszerności.

W niniejszej zaś sprawie brak jest zdaniem Sądu okoliczności przemawiających za podwyższeniem wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego ponad stawkę określoną w § 8 pkt. 6 rozporządzenia. Nakład pracy adwokata w niniejszej sprawie nie był bowiem duży – sporządził on jedno, dość krótkie pismo procesowe i uczestniczył w jednej rozprawie, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie był obszerny i obejmował jedynie dowody z dokumentów, nadto treść pisma procesowego sporządzonego przez pełnomocnika nie przyczyniła się w istotny sposób do wyjaśnienia sprawy.

Z tych też względów orzeczono jak w punkcie II wyroku.

SSO Katarzyna Latała